

‘Hoezo is het mijn schuld? Het is net zo goed jouw schuld!’

‘Jij zat toch achter het stuur? Nou dan!’

‘Alsof ik dat graag wilde, ik zei toch dat ik niet goed kan rijden en al helemaal niet in het donker,’ pruilt Priscilla.

Ze trekt haar onderlip zo ver naar beneden dat de bultjes aan de binnenkant zichtbaar worden, voor zo ver dat kan in de donkere auto. De oude Volvo is zojuist tot stilstand gekomen. Rinke kijkt haar schuin aan, alsof ze wil zeggen dat het toch echt aan Priscilla ligt dat ze van de weg zijn geraakt en in de greppel tot stilstand zijn gekomen. Ook dat nog, gestrand in Friesland. Rinke was te moe geweest om nog te rijden na anderhalve dag onafgebroken achter het stuur te hebben gezeten. Ze had hen gisteren al vanaf Amsterdam via de afsluitdijk Friesland binnen geloodst, via Harlingen en de hoge terp van Hegebeintum. Daarna was de provinciale weg te vermoeiend geweest, met bumperklevers en felle lichten van de tegenliggers, snelle sportwagens en andere gestroomlijnde bolides. Nadat ze de zijweg hadden genomen was de weg na een paar honderd meter erg hobbelig geworden en in een zandweg veranderd. Het was inmiddels zo donker geworden dat ze ook niet meer konden keren en bovendien was het daar te smal voor.

‘Volgens mij hebben we toch echt iets geraakt hoor!’ roept Priscilla.

Ze kijkt Rinke’s kant op, maar zij blijft stil voor zich uit kijken. Dat moest er ook nog eens bij komen, dat ze in shock is of iets anders waar ze last van heeft, altijd hetzelfde. Achterin de auto komt een geluid, een zacht gekreun, alsof er iemand wakker wordt uit een diepe slaap, van ver weg.

‘Waar zijn we? Wat is er gebeurd? Ligt het nou aan mij of staat de auto erg scheef, zijn we weer op een terp beland?’

Het is Esther die op de achterbank lag te slapen, dwars door de klap heen, maar nu rechtop probeert te komen. Met haar omvang kost dit enige tijd, niet noemenswaardig meer dan anderen, maar toch. Verdwaasd kijkt Esther om zich heen en ziet dat Rinke voor zich uit zit te staren en Priscilla zachtjes jammerkreetjes slaakt.

‘Wat is er aan de hand? Hebben we iets geraakt of zo?’ vraagt Esther.

Buiten de auto is er niet direct iets hoorbaar. Als Esther de achterdeur opent is het buiten doodstil. Of toch niet? De wind ruist zacht door de bladeren van de bomen om hen heen. In de verte roept een uil. De koplampen van de Volvo werpen vreemde grillige schaduwen op de bomen voor hen en die daarachter. Esther stapt uit en laat de deur achter haar open staan. Rinke heeft inmiddels ook haar portier geopend en stapt voorzichtig uit.

‘Maar wat als ik echt iemand geraakt heb? Straks ben ik een moordenaar en kleeft er bloed aan mijn handen!’ snikt Priscilla. ‘Ik durf de auto niet uit hoor. Bovendien loop ik niet ergens waar ik niet kan zien waar ik loop.’

‘Lekker belangrijk, denk eens even niet aan jezelf wil je!’ roept Esther gefrustreerd uit.

‘Hier ligt inderdaad iets!’ roept Esther, ‘hij ademt nog, maar wel onregelmatig.’ Voor de Volvo ligt een ineen gedoken roerloze gestalte, die maar net te onderscheiden is van de donkere bosgrond. Hij probeert zich op te richten maar zakt met een akelige kreun weer in elkaar. Esther, en ook Rinke schuin achter haar, lopen voorzichtig naar de gestalte toe en buigen zich er overheen. Ook Priscilla heeft inmiddels haar portier geopend maar durft nog steeds de auto niet uit, bang voor wat ze mogelijk heeft aangericht, en bang voor modder op haar schoenen. Dan, net nadat Priscilla toch voldoende moed heeft verzameld om richting haar vriendinnen te lopen, gebeuren er drie dingen; Rinke die op haar beurt

achter het stuur is gekropen probeert de auto te starten die aanslaat om vervolgens met een flinke knal tot stilstand te komen en alleen nog venijnig gesis laat horen; Priscilla gilt, glijdt uit en botst hierbij tegen Esther aan; het slachtoffer dat tot dit moment rustig op de weg zwaar aan het ademen was, springt op, rent zo goed als kwaad als het kan naar de bosrand en verdwijnt tussen de bomen in het donker, een deel van het lichaam meeslepend. Rinke en Esther kijken elkaar over het dak van de Volvo voor een ogenblik aan en halen hun schouders op. Blijkbaar was datgene wat ze hadden aangereden niet zwaar gewond genoeg om te blijven liggen of dood te gaan, daar midden op de weg. Het is nu niet meer hun probleem, ook al zijn zij wel diegenen die het slachtoffer tot slachtoffer hebben gemaakt. Of er bloed ligt op de weg valt nu ook niet te zien.

‘Die leeft in ieder geval nog wel, anders was hij er niet zo snel vandoor gegaan het bos in,’ zegt Rinke nuchter, met duidelijke opluchting in haar stem, ‘daar kunnen we nu niets meer aan doen, maar ondertussen zit de auto wel vast in die greppel. Laten we toch proberen om te keren, terug naar de provinciale weg.’

‘Daar hebben we tenminste straatverlichting in plaats van deze donkere hobbelige weg die God weet waar uitkomt,’ merkt Esther wijs op. Ondertussen heeft Priscilla alleen met grote ogen zitten kijken naar wat er midden op de weg gebeurde maar geen woord meer uitgebracht.

‘Dus ik heb niet iemand of iets vermoord?’ vraagt ze voorzichtig aan de anderen. ‘Als hij richting de bosrand kan rennen is hij redelijk ok, toch? Het komt wel goed met hem?’ Esther zucht even en Rinke kijkt naar de grond en schuifelt onhandig met haar voet in het zand.

‘Laten we proberen verder te gaan, we kunnen nu toch niets anders doen,’ zegt Esther op verstandige toon.

‘Ik rijd wel,’ zegt Rinke beslist, ‘we keren terug naar de provinciale weg en vinden wel een hotelletje.’

De drie meiden keren terug naar de auto, Rinke zit nu achter het stuur en Priscilla zit achterin te mokken, maar trekt even later bij. Rinke draait het contactsleuteltje om en de radio springt aan, Tracy Chapman weer met *Fast Car*, net als in de kroeg een week geleden. Alleen nu is de auto niet zo snel als in de plannen die de meiden toen maakten. De auto wil niet meer starten, de motor maakt een diep pruttelend geluid dat uit het binnenste van de motor lijkt te komen en de auto gaat niet meer voor- of achteruit. Ze zijn gestrand in Friesland.

‘Ook dat nog,’ zucht Esther, ‘eerst een aanrijding en nu dit. Ik wil gewoon slapen, het kan me niet eens meer schelen waar, al is de auto misschien een beetje koud, maar een andere optie zie ik niet op dit moment.’

Priscilla jammert dat ze het koud heeft en de anderen hebben het ook niet al te warm. Net als Esther zich wil uitstrekken op de achterbank, met haar trouwe donkerblauwe Kasjmir sjaal vaster om zich heen getrokken, duikt de auto plotseling iets dieper de greppel in en schiet ze overeind.

‘Dit gaat niet werken, voor we het weten liggen we straks op de kant in de greppel en komen we de auto niet meer uit!’

‘Wat stel je dan voor wat we gaan doen? Wachten tot er iemand voorbij komt of zo? In deze uithoek komt vast nooit iemand, we hebben na de provinciale weg, toen we de afslag namen, geen auto meer gezien,’ merkt Rinke op. ‘We moeten de weg maar volgen en kijken of we onderdak voor de nacht kunnen vinden, in ieder geval iets waar het droog is en waar we beschutting kunnen vinden.’

‘Ik blijf liever in de auto hoor, hier is het tenminste warm en die stoelen zijn niet verkeerd,’ pruilt Priscilla en trekt haar onderlip weer naar beneden. ‘Ik wil niet naar buiten, ik hoor enge geluiden en het wordt te snel koud hier in het noorden.’

Je weet ook nooit wat je tegenkomt in het bos en een aanrijding is genoeg voor een avond.’

‘Dan blijf jij toch lekker hier,’ merkt Rinke schamper op, ‘wij pakken zo wat spullen bij elkaar, een extra dekentje misschien en gaan op pad, dan pikken we je morgenvroeg wel weer op.’

‘Als we de auto tenminste terug kunnen vinden,’ voegt Esther daar enigszins grijnzend aan toe, terwijl zij net als Rinke voorzichtig uitstapt en daarbij haar tas uit de auto trekt. Ze lopen naar de voorkant van de auto om te zien of er schade is ontstaan door de aanrijding van zonet, maar ze kunnen niets vinden. Rinke haalt haar schouders op, beent naar de achterkant van de oude Volvo, haalt haar bagage uit de achterbak en slaat deze met een klap dicht, die echoot tegen de bomen. Gelukkig is de maan bijna vol, het zal nog iets van vier dagen duren tot ze helemaal tot volle wasdom is gekomen, waardoor de weg een beetje verlicht is en er enig contrast is tussen de weg en de bosrand.

‘Kijk eens hoe mooi de sterrenhemel is nu, tussen de wolken door. Dan kunnen we niet verdwalen zolang we de poolster maar in het vizier houden. Ik heb alleen geen idee welke dat is en je zult net zien dat ze achter een boom verstopt zit, of achter een dikke wolk,’ zegt Rinke.

Priscilla is ondertussen toch ook de auto uitgekomen, heeft daarbij ook haar tassen gepakt, maar niet alles want dat is te veel om nu mee te nemen, en volgt haar vriendinnen op enige afstand. Ze ziet het helemaal niet zitten om door de donkere nacht te moeten lopen over een zandweg, terwijl ze niet weet waar ze is of hoever ze moet. Bovendien doen haar voeten nu al zeer, laat staan na een uur lopen door dit enge bos met iemand die ze heeft aangereden en nu ergens onder een boom ligt te creperen. Een rilling trekt over haar rug naar beneden waardoor het lijkt alsof haar panty een schok van statische elektriciteit toedient aan haar bovenbenen. Als er iets is waar ze niet tegen kan is het wel kippenvel en ze

begint de anderen in te halen. Ondertussen begint het zacht te regenen, maar geen van drieën klaagt want ze kunnen niet terug naar de auto en schuilen tegen de motregen die gestaag neerdaalt heeft geen enkele zin. Langzaam maar zeker raken de drie meiden vermoeid na de lange dag en kunnen ze allen rust gebruiken, maar zakt de moed ieder van hen in de schoenen. De tassen worden zwaarder en met elke stap lijkt de regen harder te worden en meer door het bladerdak heen te komen. Het wordt hoog tijd dat er onderdak gevonden wordt. Tussen de bomen houden ondertussen twee ogen hen in de gaten maar de meiden hebben het te druk met zichzelf om dit door te hebben.

‘Volgens mij zag ik net licht, iets verderop tussen de bomen door, het zou een boerderij kunnen zijn of een huis!’ roept Rinke opgetogen.

‘Ik zie het ook, een vaag schijnsel, dat wel, maar onmiskenbaar een gebouw en niet te vroeg want ik begin zeiknat te worden. Het moest niet lang meer duren of ik was terug naar de auto gegaan en had daar gewacht tot de zon opkwam,’ zucht Esther duidelijk vermoeid en met zekere loomheid in haar stem.

Priscilla doet er nog steeds het zwijgen toe, maar gaat door dit goede nieuws iets rechterop lopen tussen de anderen in. Na een kleine tweehonderd meter wordt de begroeiing dunner en wordt de omtrek van een groot huis zichtbaar tegen de bewolkte hemel. Het is geen gewoon huis maar een klassieke Friese kop-hals-romp boerderij. In plaats van slechts een enkele verdieping van het woonhuis met puntdak, heeft het twee hogere verdiepingen met een iets minder schuin dak. In het weinige licht dat er is werpen de bomen om het huis heen enkele griezelige traag bewegende schaduwen op de gevel.

‘We kunnen vast niet meer aanbellen, het licht is uit binnen en het is hier akelig stil. Hoe laat is het eigenlijk? Heb jij de tijd bij de hand?’

‘Het is al na middernacht nu en het is hier op het platteland sowieso niet de gewoonte bij de voordeur aan te bellen. We gaan gewoon achterom en kijken wel of de deur open is. De schuur is vast niet op slot en op dit moment onze enige logische optie.’

‘Ik vind het al lang best, zolang ik maar mijn natte kleren op kan hangen en kan laten drogen en mijn schoenen uit kan doen. Ze knellen weer heel erg en volgens mij heb ik een blaar.’

De stilte rond de boerderij is drukkend en de lucht voelt zwaar aan, het wordt moeilijker om te ademen en de lucht is klam van de motregen, die meer en meer lijkt op een traag neerdalende mist die in dikke slierten op het donkere landschap neerdaalt. De achterdeur zit inderdaad niet op slot en gaat licht piepend open. De meiden schuifelen een voor een naar binnen. Door het weinige licht dat naar binnen schijnt worden net de contouren van grote balen hooi zichtbaar, waarop ze plaatsnemen en zich vermoeid achterover laten vallen in het hooi.

‘Kun je ook even licht schijnen in mijn tas Priscilla? Voordat je batterij leeg is en we geen van allen licht hebben? Ik wil namelijk ook graag mijn natte spullen even uitspreiden en laten drogen, op het hooi welteverstaan.’

Met enige tegenzin schijnt Priscilla uiteindelijk dan toch met haar mobiel op zowel de spullen van Esther als van Rinke, daarbij telkens de rode knop indrukken zodat het kleine schermje van haar nieuwe Nokia 6150 verlicht blijft.

‘Gezellig en comfortabel is anders maar het is hier tenminste droog, al ruikt het hier muf en naar paard. Als ik niet uitkijk krijg ik weer last van m’n astma. Er zitten hier toch geen beestjes in het hooi? Het hooi prikt wel hoor, ik ga op dit dekentje liggen in plaats van eronder.’

‘Priscilla ga slapen, alsjeblieft, we zijn alledrie moe.’

Op wat zuchten en gedraai in het hooi na wordt het stil in de schuur. Buiten blijft de regen gestaag neerkomen uit de steeds dikker wordende bewolking. Niet al te ver weg roept dezelfde uil als eerder op de avond of, voor wat het waard is, een andere.